

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: KAMMERATER

Citation: Nansen, Peter: "KAMMERATER", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 269. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-nansen03ny-shoot-workid69546.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

KAMMERATER DRAMATISK SITUATION

270

271

PERSONERNE

- Henrik - Ellen

Et hyggelig møbleret Ungherreværelse. I Midten et rundt Bord, hvorpaa en Karaffel Vin og en Buket Blomster. Om Bordet tre Stole. Tilvenstre en Chaiselongue, en Gyngestol og et lille Bord. Tilhøjre to Fag Vinduer. Op mod Baggrunden paaskraa for Vinduet et Skrivebord. I Baggrunden Døren.

Henrik gaar rundt i Værelset; ordner hist og her, flytter Blomsterne hen paa det lille Bord o. s. v.

PIGEN

kommer ind med en Konfektpose.

Værs'go, her er de kandiserede.

Sætter Posen paa Bordet.

HENRIK.

Tak. *Gaar hen til Bordet, ryster Frugten ud i en Glasskaal; Pigen er imens gaaet mod Døren.* Og husk saa, Ida, naar den unge Dame kommer - hun er her vist for Resten straks - at lade hende komme ind uden videre. Og mens hun er her, modtager jeg ingen - hører De, *ingen.*

Pigen gaar; Henrik gaar atter rundt og ser efter, om alt er i Orden; kommer hen til Skrivebordet, lægger nogle Papirer tilrette, faar fat i en Billet og løber den halvhøjt igennem.

"Kære Ven. Har noget vigtigt at meddele. Kommer, om belejligt, imorgen Formiddag Kl. 1. Svar poste restante. Ellen Krog." Hm, hm. *Begynder at nynne; et Øjeblik efter ringer det. Gudsdød! Han skynder sig hen for Spejlet, retter paa Haar og Slips. Det banker. Kom ind!*

272

Han gaar mod Døren; ELLEN træder ind, tilsløret, i pynteligt Formiddagstoilette. Et Øjeblik forlegen Pavse.

HENRIK.

Velkommen, Frk. Krog. Deres Besøg . . . jeg forsikrer Dem . . .

ELLEN

ler bag Sløret. Slaar det til Side; ser smilende paa ham og strækker Haanden frem.

Goddag Henrik. Er vi ikke Dus længer? Vi er jo ikke Uvenner, vel? Og jeg synes dog, at vi har kendt hinanden saa godt -

HENRIK

rækker hende Haanden.

Ja, naar Du synes, Ellen. Men jeg var bange for -

ELLEN.

Aa, hvor Du er morsom, Henrik. Saa tragisk som Du har taget vort Forhold siden vi ...

HENRIK.

Siden *Du* hævdede, mener Du?

ELLEN.

Nej, Henrik, siden *Du* gjorde det. Det *var* Dig.

HENRIK.

Men hvor kan Du dog –

ELLEN.

Naa, ja, ja. Saa siger jeg, som jeg begyndte: siden *vi* hævdede vor Forlovelse. Siden den Gang har Du været utrolig. Véd Du, at jeg næsten ikke turde skrive til Dig?

HENRIK.

Men hvorfor?

ELLEN

tager Handsker af.

Aa – saadan som Du har hilst mig paa Gaden. Kan Du huske for et Par Uger siden, jeg mødte Dig med en af dine Venner? Du stillede Dig saadan op hilste saadan *hun efterligner hans Hilsen*. Er det maaske nødvendigt, naar man ikke mere er forlovet?

HENRIK

lidt ironisk.

Nej, Du. Men man kunde jo ikke vide, hvor smærteligt et Indtryk Begivenheden havde gjort paa Dig, og at hilse en sørgende Enke med et gemytligt Smil vil Du dog vist indrømme mig ikke gaar an! – Men læg nu Tøjet, Du. Maa jeg – ?

Under disse Repliker er de gaaet frem paa Scenen; Overtøjet lægges til Side; han hjælper hende ivrigt, og de smiler til hinanden; imens ser hun sig nysgærrigt om i Stuen.

273

HENRIK.

Kan Du kende Lejligheden igen? Jeg tror saamæn ingen Forandringer der er gjort.

ELLEN

søgende.

Mit Billede paa Skrivebordet er borte.

HENRIK.

Det var jo nødvendigt – for en Forms Skyld. Men jeg gemmer det i Skuffen.

ELLEN

tager et Album fra Bordet.

Er det tilladt?

HENRIK

stiller sig bagved hende og smiler.

Værs'go.

ELLEN

lukker op.

Men Henrik dog! Jeg paa første Side.

HENRIK.

Aa Du, jeg har, ærligt talt, rent glemt –

ELLEN

strængt.

Men véd Du, at det er højst upassende?

HENRIK

ler.

Aa vist ikke. Men kom nu og sæt Dig.

Han byder hende en magelig Stol ved Bordet; sætter sig selv paa den anden Side.

Jeg maa nok skænke Dig et lille Glas Madeira? *Hun nikker; han skænker til hende og sig; giver hende en lille Tallerken og byder Glasskaalen frem. Og en kandiseret Frugt, hvis Du tør for Tænderne?*

ELLEN

tager en Frugt; ler.

Aa Tak, de fejler fremdeles ikke noget.

Pavse; de nipper til Vinen.

HENRIK

hyggeligt.

Naa, lille Ellen – nu sidder Du da her igen. Det er saamæn længe siden! Kan Du huske sidst, hvor vi var i daarligt Humør?

ELLEN

spisende Frugt.

Ja, men *det* havde vi ogsaa Grund til; for den Gang var vi forlovede. Ja, ser Du, Henrik, *det* vil jeg lige saa gærne sige Dig straks: Du skal ikke være bange for min Visit, at den skulde gaa ud paa . . . ja, Du forstaar mig 274 nok – at det skulde være – for at gøre det godt igen.

HENRIK.

Nej, saa indbildsk er jeg da heller ikke. Skønt *koketterende* Du kan dog ikke nægte, at der var en Tid, hvor Du holdt *meget* af mig?

ELLEN.

Ja, meget mer end Du fortjente. For i Grunden, Henrik, var det altid smaat med *din* Kærlighed.

HENRIK.

Aa, det vil jeg nu ikke sige, – men ser Du – jeg hører jo egentlig ikke til de begejstrede Naturer eller saadan de meget følsomme. Men jeg holdt virkelig en hel Del af Dig.

ELLEN

lidt sentimentalt.

Ja, i Grunden holdt vi dog meget af hinanden, ikke?

HENRIK

indvendende.

Jo, men vi passede ikke for hinanden. Vi duede ikke til at være forlovede. Kan Du huske, hvor vi ofte var ubehagelige mod hinanden?

ELLEN

ivrig.

Men mest Du, Henrik. Aa, hvor Du tit var utaalelig – saa irritabel. Der var én Ting især, som voldte mig mange Taarer. Men jeg græd altid først, naar Du var borte. Det var, naar jeg spurgte Dig, om Du holdt rigtig meget af mig, og Du saa svarede – aa saa tvært, at det gjorde Du "naturligvis".

HENRIK.

Iamen Du var ogsaa slem, Ellen, til at plage mig med det Spørgsmaal. Jeg kan nu én Gang ikke lide at

Jamen Du var ogsaa slem, Ellen, til at plage mig med det Spørgsmaal. Jeg kan nu en Gang ikke lide at udtale mine Følelser saa bestemt.

ELLEN.

Nej Du; men det var netop derfor jeg spurgte. For det pinte mig saa forfærdelig, at *Du* aldrig af Dig selv kunde sige saadan et lille kærligt Ord og derfor kredsede mine Tanker altid derom. Ja *Du* var rigtignok ofte slem imod mig.

HENRIK

flytter sig hen paa Stolen nærmere hendes, tager 275 hendes Haand og siger blødt.

Var jeg saa slem imod hende, lille Stakkel!

Pavse.

ELLEN

sagte.

Aa, hvor jeg har længtes efter at sidde saadan med Dig som gode Venner og tale ganske roligt om alt, hvad der har ligget mig paa Sinde. Ikke, Henrik, vi vil altid være hinanden gode Venner, altid vide, at vi trygt kan stole paa hinanden?

HENRIK

slipper hendes Haand.

Ja Du . . . Og saa, Ellen, siig mig saa, hvad den egenlige Grund var til, at Du nu søgte mig?

ELLEN

muntert.

Kan Du gætte?

HENRIK.

Nej, siig mig det. Jeg kan naturligvis alligevel ikke gætte det . . . Se, nu skænker jeg i Glassene og saa, mens vi ryger os en Cigaret – for Du ryger vel endnu?

ELLEN.

Ja, men *nu* kun i Smug.

HENRIK.

Hvorfor dog?

ELLEN.

Det skal Du nok faa at vide.

HENRIK

har skænket i Glassene og taget sit Cigaretfutteral frem.

Maa jeg byde? Det er dine gamle Cigaretter, Sultana. Og saa *stryger Tændstik af og byder* mens vi sidder her og har det hyggeligt, fortæller den lille mig, hvad der ligger hende paa Sinde.

ELLEN

rygende i smaa, hurtige Drag.

Aa -- det Var for Resten slet ikke noget. Jeg vilde blot tale lidt med Dig om gamle Dage og saa – ja saa var der egentlig ikke noget bestemt.

HENRIK.

Nu kniber Du ud. Vær nu ærlig.

ELLEN.

Naa ja ja. Siden Du endelig vil – der var virkelig ogsaa noget, jeg saa frygtelig gerne vilde vide. Vil Du svare mig sandt?

HENRIK.

Paa Ære.

ELLEN.

Ja, det var blot det, at jeg saa gjerne vilde vide, hvordan Du egenlig var til Mode den 276 Gang vor Forlovelse var hævet? Var Du meget bedrøvet?

HENRIK.

Var Du?

ELLEN.

Svar Du først mig.

HENRIK.

Men saa bliver Du ikke vred, naar jeg siger Sandheden?

ELLEN.

Nej, naturligvis.

HENRIK.

Ja, for ser Du. Ærlig talt var Bedrøvelsen ikke saa stor. Naturligvis maatte jeg jo lade lidt fortvivlet, og de første 8 Dage gik jeg rundt med et højtideligt Ansigt og lod mig trykke deltagende i Haanden. Men i Grunden var jeg lumsk glad over, at jeg igen var fri og ikke behøvede at tage alle de Forlovelsessensyn.

ELLEN

spydig.

Aa, Du tog Dig ellers ikke dine Pligter saa tungt.

HENRIK.

Men alligevel – en vis Forsigtighed var man dog nødt til. Og nu var jeg saa fri, Du – aa, saa fri, og saa havde jeg ikke alle de kedelige Breve at skrive.

ELLEN

inderligt.

Ja Brevene, de var slemme, hu ha. Og vi havde det dog forholdsvis nemt, for jeg var da mest hjemme her i Byen.

HENRIK.

Jamen saa de daglige Besøg hos Jer. Kan Du huske, hvor vi sad og hang over hinanden og ikke vidste, hvad vi skulde sige? . . . Nu skal jeg forresten fortælle Dig noget morsomt. Kan Du tænke Dig – min gode Ven Strøm gik hen og brød med mig, fordi jeg fortalte ham, at jeg havde været ude at more mig samme Aften som Forlovelsen var hævet. Han blev saa dydig indigneret paa dine Vegne, at han fra det Øjeblik ikke vilde have mere med mig at gøre.

ELLEN

medlidende.

Aa han – han har jo ogsaa altid været saa sart. *Nysgærrig, ivrig*. Men var Du virkelig ude at more Dig samme Aften?

277

HENRIK.

Aa, blot en lille Smule. Jeg trængte til at prøve min Frihed.

ELLEN.

Og kan Du saa tænke Dig mig lille Fæ, der gik derhjemme og havde Samvittighedsskrupler, fordi jeg

troede, Du var fortvivlet. – Men dit Brev til mig, Henrik, jeg synes dog, det var saa alvorligt?

HENRIK.

Ja, Du vilde da vel ikke, at jeg skulde have skrevet humoristisk? – Men nu Du, lad os nu faa dine Bekendelser. Var *Du* fortvivlet?

ELLEN.

Ja lige straks.

HENRIK.

Hvor længe?

ELLEN

efter en lille tøvende Pavse, rask.

Til jeg havde sovet paa det og set de andres Bedemandsansigter. For saa forekom pludselig det hele mig saa latterligt, at jeg lo himmelhøjt. Det var om Formiddagen ved Frokosten, da Fa'r med rørt Stemme bød mig Sildesalaten. Jeg lo, saa de troede, jeg var bleven gal.

HENRIK.

Og saa siden har Du altsaa været glad?

ELLEN.

Ja, jeg var saamæn meget glad. Pavse. Men *var* der alligevel aldrig Dage, Henrik, hvor Du tænkte paa mig og længtes lidt efter mig? Jeg mener naturligvis ikke saadan forelsket, for *det* véd vi jo, at vi ikke elsker hinanden mere, men blot som Ven?

HENRIK

alvorlig.

Jo, Du. Ofte naar jeg sad ene om Aftenen og faldt i Tanker, saa var det Dig, jeg tænkte paa. *Tager hendes Haand*. Og saa kunde jeg gribe mig i at længes efter at sidde, som jeg nu sidder, med din lille bløde Haand i min, og tale med Dig, saadan som vi nu sidder og taler – som gode Venner. *Pavse*. Og véd Du, hvad jeg aldrig kunde glemme? Hver Gang jeg tændte min Cigar, maatte jeg tænke paa gamle Dage, naar Du, umaadelig 278 forsigtig, med Armene strittende langt frem for ikke at stikke Ild i Kjolen, strøg Tændstikken af til mig og holdt den saa længe ved Cigaren, at Du brændte dine smaa Fingre.

ELLEN

der har lyttet spændt til hans Ord, bøjet helt frem imod ham, river efter en Pavse pludselig sin Haand løs, rejser sig og gaar over til Chaiselonguen.

Aa nej, nej! Vi var dog blevet meget ulykkelige, om vi var blevet gift.

HENRIK.

Ja, for vi manglede alligevel "Gnisten".

Pavse.

Pludselig ler Ellen.

HENRIK

rejser sig.

Men hvorfor ler Du dog?

ELLEN

stadig leende.

Aa, jeg kom til at tænke paa noget saa morsomt. Det var om Dig!

HENRIK

henne ved Gyngestolen.

Vilde det Være Uhøfligt at spørge om, *hvad* det var?

ELLEN.

Du er saa naiv, Henrik.

HENRIK

sættende sig i Gyngestolen.

Synes Du i Grunden?

ELLEN.

Man kan bilde Dig alt ind. – At tænke sig, at Du tror, jeg er kommen herop for at spørge Dig, hvordan Du var til Mode, da Forlovelsen blev hævet! Du er meget naiv.

HENRIK.

Var der da noget andet?

ELLEN

hemmelighedsfuldt.

Om der var? – Du skulde bare –! Vilde Du gerne have det at vide?

HENRIK.

Naturligvis.

Pavse.

ELLEN

med en rask Beslutning.

Vil Du Være alvorlig, naar jeg fortæller Dig det?

HENRIK.

Det lover jeg.

ELLEN

ser ham ind i Ansigtet og siger hurtigt.

Hvad Vilde Du mene, Henrik, om jeg fortalte Dig, at jeg var bleven forlovet?

279

HENRIK

det har givet et Sæt i ham; saa siger han rolig, smilende.

Ønske til Lykke – naturligvis.

ELLEN

lidt skuffet.

Hvor roligt Du tager det. Som en ganske naturlig Ting – og Du maa dog indrømme mig, at det er noget usædvanligt, at man gaar hen og forlover sig knap et halvt Aar, efter at –? Havde jeg hørt det om Dig, vilde jeg dog – det tror jeg næsten – være bleven lidt bedrøvet. Men Du – Du lader jo næsten til at ville blive glad.

HENRIK.

Ja, kære lille Ellen – jeg vilde være saa glad paa dine Vegne. Jeg vilde finde, at det var det lykkeligste, der kunde være hændt. For *det* har været min største Bekymring i denne Tid, at vor – ubetænksomme Forlovelse skulde blive skæbnesvanger for din Fremtid. *Rykker helt hen til hende*, Jeg holder saa meget af Dig, Ellen, at den Tanke, at jeg paa nogen Maade kunde være Skyld i, at dit Liv blev mindre lykkeligt, vilde have været mig forfærdelig pinlig . . . *kort Pavse*. Men siig mig da, Ellen, er Du forlovet? For maa det saa for Alvor være mig tilladt . . .

ELLEN

lidt nervøs.

Nej, forlovet tror jeg endnu ikke jeg er. Men, Du, jeg er saamæn ikke langt fra det. For han *har* friet.

HENRIK.

Og Du har ikke svaret?

ELLEN.

Nej, for jeg syntes, jeg vilde først fortælle Dig det. Jeg syntes i Grunden, jeg skyldte Dig det. Kan Du huske, da vi skiltes, lovede Du mig Hjælp med Raad og Daad, naar jeg trængte til en Ven, og derfor kommer jeg nu til Dig.

HENRIK.

Men hvem er "han"? For det er da vel ikke indiskret at spørge om Navnet paa sin Efterfølger?

ELLEN.

Fy skamme Dig at drille mig! Det er et rigtig net Menneske.

280

HENRIK.

Lige saa net som jeg?

ELLEN.

Ikke vigtig! - Han er Læge og hedder Falck. Jeg traf ham nu i Sommer paa Landet hos min Onkel. Han gjorde frygtelig Kur, og saa for fjorten Dage siden, da jeg skulde rejse, friede han.

HENRIK.

Skriftlig eller mundlig?

ELLEN

lidt forundret.

Skriftlig.

HENRIK.

Det var kedeligt. Det andet vilde dog i alt Fald have været en Afveksling. Apropos. Har Du mit Frierbrev endnu?

ELLEN

smilende.

Du glemmer vist, Du lovede at være alvorlig -!

HENRIK.

Jamen, ærlig talt, Ellen - finder Du det ikke selv morsomt - hele denne Situation?

ELLEN.

Aa - for *mig* er det virkelig ikke saa morsomt. Jeg véd slet ikke, hvad jeg skal gøre -

HENRIK.

Men hvad sagde Du da til Manden?

ELLEN.

Jeg bad om Betænkningstid. Men nu bestormer han mig med Breve hver eneste Dag. Og han skriver gruelig patetisk.

HENRIK

undskyldende.

Ja, naar Manden er forelsket -

ELLEN.

Naa, men siig mig saa: hvad skal jeg svare?

HENRIK.

Du holder jo af ham, ikke?

ELLEN.

Joh, – han er rigtig rar, og jeg tror nok, han vil være meget god imod mig.

HENRIK

rejser sig.

Saa siig ja. Det er naturligvis ikke meget romantisk, men *enfin* – det er ikke altid det romantiske, der bliver det lykkeligste.

ELLEN.

Men han er lidt snærpet, Du. Han kan f. Eks. ikke lide, at jeg ryger Cigaretter. Jeg har maattet love ham at lade være.

HENRIK.

Det var ubehageligt. Men Du skal se: hvis Du sætter det som en absolut Betingelse, 281 gi'er han sig nok. – Maa jeg byde Dig en frisk Cigaret?

Han byder; hun tænder ved hans.

ELLEN

dampende . Og saa er han saa jaloux – –

HENRIK.

Det var værre.

ELLEN.

Dig kan han nu slet ikke lide.

HENRIK

sætter sig.

Mig? Han kender mig jo ikke –

ELLEN.

Jamen, han er vred paa Dig, fordi Du har været forlovet med mig.

HENRIK.

Saa faar jeg vel ikke en Gang Lov til at besøge Jer?

ELLEN

meget bestemt. Det kan der ikke være Tale om. *Pavse.* Det bliver for Resten kedeligt.

HENRIK.

Ak ja. Og jeg, som allerede var begyndt at glæde mig til at sidde som Inventar ved Jeres flammende Arne og en Gang i Tiden blive Onkel. – Men naturligvis, jeg maa resignere. Og det bliver jo værst for mig. *Du* har din Mand.

ELLEN

ivrig.

Men jeg vilde ogsaa gjerne have Dig!

HENRIK.

Aa, lad os ikke tale mere om den Bagatel ... *Pavse*. Han kan naturligvis gifte sig med det samme?

ELLEN.

Ja, han har udmærket Praksis.

HENRIK.

Ja, for lange Forlovelser – ærlig talt, Ellen, det egner Du Dig ikke til.

Pavse.

ELLEN

langsomt, alvorlig.

Ser Du, Henrik. Jeg er blevet meget fornuftigere, siden vi var forlovede. Jeg har tænkt meget over Livet, og jeg er kommen til det Resultat, at da man alligevel aldrig naa'r det ideale, kan man ligesaa gjerne straks slaa af paa sine Fordringer og indrette sig behageligt og – praktisk. Og jeg kan faa det meget rart. Falck er elskværdig og dygtig, har Raad til at gøre sit Hjem 282 komfortabelt, der er en ret behagelig Omgang i Egnen og kun halvanden Time Jærnbane til Kjøbenhavn.

HENRIK

rejser sig.

Ja, lille Ellen – der er ingen Tvivl. Du bør sige Ja – ubetinget.

ELLEN

eftertænkende.

Ja, Du har vist Ret. Naturligvis bør jeg sige Ja – – *Pavse*. Henrik, sagde jeg Dig før, at han har grimme Tænder? Er det ikke kedeligt?

HENRIK

forceret.

Aa hvad! Saadan en Læge kan da let skaffe sig nogle ny. Naar han nu lader alt reparere og pudse op til Brylluppet, kan han jo ogsaa lade Tænderne faa sig en Overhaling – – Men Du bliver saa alvorlig, Ellen, er der noget i Vejen?

ELLEN

tager sig rask sammen, rejser sig og gaar over til Bordet.

Aa – nej. Slet ikke. Jeg har det udmærket.

HENRIK

følger efter hende, skænker i Glassene.

Ja, lad os nu blot være glade de faa Øjeblikke vi kan være sammen. Det er jo nu saa sjældent en Fornøjelse. Men, ikke sandt Du, saa skønner man ogsaa langt mere paa det? – Han hæver sit Glas. – Jeg vil drikke et Glas, Ellen, for din Fremtids Lykke. En Skaal for Dig og din Tilkommende!

De klinker. Saa tager han fra det lille Bord Buketten.

Og se her, Ellen, hvad jeg har til Dig!

ELLEN.

Er de til mig? Aa, hvor de er smukke! Hvor Du er god imod mig, min Ven!

Hun sætter en Therose ved Brystet; Henrik sidder nogle Øjeblikke tavs og ser paa hende; endelig:

HENRIK

bevæget.

Hvor Du ser smuk ud, Ellen!

Atter *Pavse*.

ELLEN

langsomt og sagte.

Kan Du huske, Henrik, det store Bal paa Rosenholm – den Jul vi var paa Landet? Jeg havde ingen Pynt til Haaret, men saa var Du om Morgenen taget til Kjøbenhavn, og da 283 Du kom tilbage om Eftermiddagen, havde Du de dejligste Theroser med. Kan Du huske – det var Theroser – ogsaa den Gang.

Henrik har siddet med bøjet Hoved og leget med en Blomst. Saa ser han pludselig op mod hende.

HENRIK

hurtigt, Stemmen lidt usikker.

Men siig mig, Ellen, siig mig, hvordan gaar nu egenlig Tiden for Dig – nu – saadan hver Dag?

ELLEN

tager sig med Hænderne over Øjnene; siger derpaa med forceret Overstadighed.

Aa Du, hvad jeg bestiller? Jeg morer mig – gaar meget i Selskaber – jeg lader mig gøre Kur til – jeg koketterer – jeg har lagt mig efter at kokettere, Du – Jeg morer mig – morer mig –

HENRIK

med tvungen Latter.

Naa, jamen saa er jo alt fortræffeligt – Naar Du morer Dig – – *Kort Pavse. Saa siger han med samme lidt drillende Tone som under tidligere Repliker.* Og véd Du, hvad jeg nu vilde ønske?

ELLEN.

Naa?

HENRIK.

At jeg kunde faa Lov til at forære Dig din Brudebuket –

ELLEN.

Jeg tror, Du vil. Véd Du da ikke, at den faar man altid af Brudgommen.

HENRIK.

Men alligevel. Det kunde være saa morsomt. Ikke?

ELLEN

faar pludselig travlt med at se paa sit Ur.

Aa – jeg véd ikke – – Men du store Gud, som Tiden er gaaet Hvad mon de tænker hjemme! Jeg maa skynde mig forfærdeligt.

Hun gaar hurtigt hen til Tøjet, begynder hastigt at trække Overstykket paa; kan ikke komme i det ene Ærme.

HENRIK

hen til hende.

Lad mig dog hjælpe –

ELLEN.

Tak, det behøves ikke. Det var blot Foret. Nu er det paa.

HENRIK

helt henne ved hende; meget blødt.

Og ser man Dig nu aldrig mere?

284

ELLEN

nervøst.

Aa, nej, nej – det er vist bedst . . .

Med Overgang.

Farvel, Du!

HENRIK
dvælende.

Farvel, Ellen.

Pavse.

ELLEN
i Døren, vender sig.

Jamen saa han den anden, Du – han Lægen. Henrik, hvad skal jeg dog svare ham?

HENRIK.

Vil Du følge mit Raad, og vil Du være *meget* alvorlig -?

ELLEN.

Jah.

HENRIK.

Ja, for saa Ellen – tror Du ikke selv? – saa: lad være.

ELLEN
uvilkaarlig hen imod ham, udbrydende

Aa Henrik!

HENRIK
(tager hendes Hoved mellem sine Hænder, vender hendes Ansigt op mod sit) .

Ellen, hvordan var det saa med Brudebuketten? Tror Du nu, det gaar an, at det bliver mig?

ELLEN
(kysser ham) .

Tusind Tak, min Dreng.

HENRIK
(kysser hende) .

Dette er vistnok, hvad man kalder mundligt Frieri.

Tæppet falder hurtigt.